

[Socialministeren.]

sagen indeholdtes i det Hovedforslag om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring, der tidligere har været til Behandling her i Tinget og — som et Led i det mellem de fire store Partier indgaaede Kriseforlig af Juni i Fjor — blev ophøjet til Lov paa Betingelse af, at jeg vilde tage disse Paragraffer vedrørende privat Arbejdsanvisning ud. Samtidig blev det vedtaget mellem de fire Partiers Forhandlere og undertegnede, at man vilde stille sig venligt overfor et Forslag til Lov angaaende privat Arbejdsanvisning, naar dette fremsattes særskilt. Jeg beklager derfor, at Venstre i Folketinget ikke har ment at kunne tiltræde dette Lovforslag, idet jeg var gaaet ud fra, at man var enig fra alle fire Sider om Hovedprincipperne. Jeg haaber, at Venstre i Landstinget til Gengæld vil have en tydeligere Erindring om Forhandlingerne før Kriseforliget af Juni i Fjor, selv om det ganske vist særlig var Folketingets Venstre, der deltog i Forhandlingerne.

Med dette Forhaandsuk gaar jeg derefter over til en kort Redegørelse for det egentlige Indhold af Lovforslaget. Dettets første Paragraf gaar ud paa, at det ikke skal være tilladt for Betaling at øve privat Arbejdsanvisning ved Ansættelse af Funktionærer eller Arbejdere i Haandværks-, Industri-, Transport- eller Handels- og Kontorvirksomhed. Derimod staar der i Stk. 2, at Pladsanvisning, som udøves af Foreninger af Principaler eller Funktionærer indenfor disse Virksomheder eller Engageringskontorer, som er oprettede af saadanne Foreninger, eller af Handelsskoler, tekniske Skoler og lignende, ikke omfattes af Forbudet, for saa vidt der ikke tages Betaling for Anvisningen og vedkommende Institution er anerkendt. I Stk. 3 gives nærmere Regler for denne Anerkendelse. Anerkendelsen skal gives under de i dette Stykke angivne Betingelser. Endelig aabner Stk. 4 en Ventil for de Tilfælde, hvor der ikke gennem de foregaaende Bestemmelser maatte kunne øves den tilstrækkelige Pladsanvisning, idet der i visse Tilfælde kan gives Tilladelse til Pladsanvisning af anden Art paa nærmere Betingelser. Endelig er der en ny Bestemmelse i Stk. 5 om, at de om Forhyring af Skibsmandskab gældende Bestemmelser ikke berøres af Reglerne om privat Arbejdsanvisning, bortset fra Pladsanvisning for Skibsofficerers Vedkommende.

I § 2 omhandles Husgerningskontorer. Det er ogsaa forbudt uden Bevilling for Betaling at øve denne Art Virksomhed. Bevilling kan ikke meddeles til at drive

saadan Virksomhed i Kommuner, hvor der findes et offentligt Arbejdsanvisningskontor, eller hvorfra der er let Adgang til at benytte et saadant. Der er dog indføjet en Tilføjelse i Stk. 4, hvorefter Indehaverne af de ved Lovens Ikrafttræden bestaaende Husgerningskontorer er berettigede til at fortsætte deres Virksomhed paa visse nærmere angivne Betingelser, dog at denne Tilladelse kan tilbagekaldes af Socialministeren efter Indstilling af Arbejdsdirektøren, naar det skønnes, at Betalingen for Arbejdsanvisningen afviger fra den almindelige eller i øvrigt er urimelig. Jeg havde helst set, at disse Husgerningskontorer var bortfaldet med det samme, men man fandt fra konservativ Side, at det var en lidt for haard Fremgangsmaade overfor de nuværende Indehavere, og vi blev da enige om, at i saadanne Tilfælde, hvor man ikke kunde sige, at Betalingen var urimelig, saa at der foregik en almindelig Udbytning, hvad der desværre finder Sted i adskillige Tilfælde, kunde de blive bestaaende indtil videre, saa længe Indehaverne opfyldte Næringslovens Bestemmelser og i øvrigt holdt sig Lovens Regler efterrettelige.

§ 3 fastsætter paa tilsvarende Maade om Fæstekontorerne, at der ikke skal kunne gives fornyet Bevilling til at drive Fæstevirksomhed.

Endelig indeholder Lovforslaget en helt ny Paragraf, som ikke tidligere har været paa Tale, nemlig § 4, hvorefter det paahviler de anerkendte offentlige Arbejdsanvisningskontorer at have deres Opmærksomhed henvendt paa den Avertering, navnlig den anonyme Avertering, der i Dagblade finder Sted om Tilbud af ledige Pladser, og indsende Meddelelse herom til Direktøren, naar Kontoret faar Kendskab til Annoncer, som maa formodes at tilsigte en Omgaaelse af det i Loven indeholdte Forbud mod Arbejdsanvisning, f. Eks. gennem Krav om økonomiske eller andre Ydelser fra den pladsøgendes Side, idet man fra forskellige Sider er blevet opmærksom paa, at Folks Nød i denne Tid benyttes til Indrykning af Annoncer, hvorefter de paagældende mod Indbetaling af et vist Beløb faar et Tilbud, som narret dem og i Virkeligheden kun er et almindeligt Tilbud om Arbejde, ofte ikke en Gang er det. Derfor er vi enige om at tage § 4 med.

I øvrigt er Lovforslaget i det store og hele i Overensstemmelse med de Grundlinier, der allerede i 1919 blev vedtaget af Folkeforbundets Stater ved Arbejdskonferencen i Washington. For Danmarks Vedkommende har Forslaget ventet 14 Aar paa at blive